

Dosarul nr.2ra-44/23
2-22039654-01-2ra-09012023

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud.: M. Țurcan)
Instanța de apel - Curtea de Apel Chișinău (jud.: A. Panov, I. Țurcan, O. Cojocaru)

Î N C H E I E R E

08 februarie 2023

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Simion Ștefan, reprezentat de avocatul Balaban Sergiu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Simon Ștefan împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei penale și încasarea prejudiciului cauzat,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2022, prin care s-a respins apelul declarat de Simion Ștefan și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 17 mai 2022,

c o n s t a t ă :

La 22 martie 2022, Ștefan Simon a depus cererea de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției privind constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei penale și încasarea prejudiciului cauzat.

În motivarea a invocat că prin ordonanța din 22 aprilie 2019, Simon Ștefan a fost recunoscut în calitate de bănuț și tot în aceeași zi reținut.

Prin ordonanțele din 23.04.2019 și respectiv 30.05.2019, Ștefan Simon a fost pus sub învinuire în temeiul art.326 alin.(2) lit. b) Cod penal.

Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 24.03.2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21.09.2021, Simon Ștefan a fost condamnat și recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art.326 Cod penal și în baza acestei legi, i s-a aplicat pedeapsă sub formă închisoare pe un termen de 3 ani.

În temeiul art.90 din Cod penal, pedeapsa numită s-a suspendat pe un termen de 2 ani.

Reclamantul a susținut că în prima instanță au fost fixate 13 ședințe de judecată, dintre care doar una și unica din 04.03.2020 a fost lucrativă și necesară.

Simon Ștefan a indicat că a fost deținut în stare de arest din 22.04.2019 ora 16:25 până la 20.06.2019, adică 59 de zile, iar în stare de arest la domiciliu din 20.06.2019 și până la 11.10.2019, adică 3 luni și 21 zile, 101 zile.

Din cauza circumstanțelor descrise are dreptul la repararea prejudiciului suferit în urma acțiunilor legale, dar nemotivate a organului de urmărire penală de aplicare a măsurii preventive arestul, inclusiv care au contribuit la tergiversarea urmăririi penale, agravat această tergiversare și evidențiat suferințele psihice și morale ale reclamantului.

Reclamantul a invocat că examinarea cauzei în două instanțe a durat 2 ani 5 luni și 29 zile.

Astfel, termenul de 2 ani 5 luni și 29 zile, cât a durat urmărirea penală și examinarea definitivă a cauzei doar în două instanțe este unul prea mare, luând în considerație complexitatea cauzei care nu a fost complicată și faptul că Simon Ștefan și celălalt inculpatul, ambii asistați de avocați aleși, au recunoscut vina și în prima ședință preliminară au declarat că recunosc săvârșirea faptelor incriminate în rechizitoriu și au solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală în baza art.364¹ Cod de procedură penală, fapt neobiectat de procuror și în final acceptat și de instanță.

Încheierile de arestare reclamantul, au avut motivarea insuficientă, în cererile cu privire la înlocuirea măsurilor preventive arestul și arestul la domiciliu, a invocat că a avut ocupație până a fi reținut potrivit certificatului nr.36CS/19 din 24.09.2019 eliberat de SRL "Clinica Sante" (ocupație ce a pierdut-o la 23.05.2019 anume pe motiv că a fost aplicată măsura preventivă arestul și arestul la domiciliu total nemotivat și la fel nejustificat), din care rezultă că bănuitul și învinuitul la momentul reținerii era angajat în câmpul muncii din 01.04.2019 în calitate de conducător auto, fapt despre ce a cunoscut OUP, or a ascultat convorbirile telefonice și urmărit vizual pe inculpat.

La fel, potrivit Adeverinței nr.391 din 21.05.2019 de la locul de reședință, Ștefan Simon este născut într-o familie cu 3 copii, dintre care este cel mai mare.

Ștefan Simon a susținut că la momentul pornirii urmăririi penale și arestării sale legale dar nejustificate, locuia la domiciliul concubinei sale, cu care are un copil minor la întreținere.

La 02.10.2019, concubina sa a plecat la muncă peste hotarele țării, iar copilul minor a rămas la grija, întreținerea și educația lui Ștefan Simon (o procură nu s-a putut autentifica, deoarece Ștefan Simon nu dispune de buletin și nici de pașaport străin și din cauza măsurii preventive excesive nici nu le putea perfecta).

Respectiv, Ștefan Simon avea necesitatea, dar de fapt și obligațiunea de a merge la școală, magazine, spital, etc. pentru a avea grijă cât mai efectiv de copilul minor rămas în custodia lui, așa precum a invocat motivat în cererile, referințele, precum și cererile de recurs împotriva încheierilor de aplicare a măsurilor preventive, dar nu a fost auzit.

Instanța de judecată a înlocuit măsura preventivă arestul la domiciliu doar la inițiativa acuzării și doar având în vedere că expira termenul de deținere în stare de arest la domiciliu prevăzut de Lege și aplicând iarăși legal, dar nejustificat, următoarea măsură preventivă mai gravă după arestul la domiciliu și iarăși absolut nemotivat fără a lua în vedere și poziția motivată a părții apărării.

Prin comportamentul său decent în calitate de bănuțit, învinuit, apoi inculpatul a colaborat cu acuzarea și instanța de judecată și a accepta proceduri judiciare minime, anume pentru anume examinarea cât mai rapidă și simplă a cauzei.

Iar comportamentul statului, în speță în prim plan a primei instanțe, prin tergiversarea absolut neîntemeiată a examinării cauzei, amânărilor nejustificate și fixarea nejustificat a termenelor mari, anume au condus inevitabil la încălcarea termenului rezonabil de soluționare a cauzei penale și acordă dreptul reclamantului la compensarea prejudiciilor în baza Legii nr.87 din 21.04.2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei.

Drept confirmat inclusiv prin deținerea în perioada tergiversării legal, dar nejustificat în stare de arest.

Reclamantul a invocat că procedura de deliberare, pronunțare a hotărârii, publicare pe pagina oficială și în final înmânarea către condamnat, procedură ce a durat din 04.03.2020, și până la 02.06.2020, fiind evidentă tergiversarea examinării cauzei prin asemenea comportament.

Soluția a fost pronunțată prea disproporțional cu soluția propusă de partea apărării și era evidentă poziția apărării de contestare.

Neprimind în termen sentința, pentru a asigura respectarea termenului de contestare, partea apărării a prezentat instanței de fond la 07 aprilie 2020 cererea de apel împotriva viitoarei sentințe, intuind soluția nefavorabilă părții apărării. Apoi a înaintat două cereri cu solicitarea de a i se remite totuși sentința.

Instanța de apel 02.06.2020 a trimis în adresa părții apărării sentința.

Ștefan Simon a susținut că a fost pus legal sub învinuire în prezența evidentă a unei bănuieli rezonabile evidente și neobiectate de apărare. Dar, în urma acțiunilor licite ale organului de urmărire penală a fost supus deja nefondat și nemotivat reținerii, apoi arestării legale, or Ștefan Simon nu s-a ascuns, eschivat de OUP, nu a încercat sau întreprins nici o acțiune ce ar fi putut duce eventual la aplicarea unei măsuri preventive, inclusiv nici nu avea buletin și pașaport valabil la acel moment.

Simon Ștefan a menționat că a fost deținut în stare de arest legal, dar nejustificat și nemotivat din 22.04.2019 ora 16:25 până la 20.06.2019, adică 59 de zile, iar în stare de arest la domiciliu din 20.06.2019 și până la 11.10.2019, adică 3 luni și 21 zile, 101 zile.

În total, 59 zile arest și 101 zile arest la domiciliu, deci 160 zile de arest și arest la domiciliu, legal dar total nejustificat.

În perioada arestării sale, inclusiv la domiciliu, nu a cunoscut despre soarta copilului minor aflat la întreținerea s-a, care a rămas să locuiască singur în apartament, fapt despre ce a fost vehement preîntâmpinat inițial procurorul, apoi instanța de judecată, care au rămas indiferenți.

Nemotivarea și nejustificarea măsurilor preventive și reținerii se confirmă și prin faptul că reclamantul a fost recunoscut legal în calitate de bănuț și reținut, în baza la aceleași argumente identice, în temeiul cărora a și fost intentată urmărirea penală, apoi învinuirea și acuzarea, apoi pronunțată sentința.

Nici organul de urmărire penală și nici instanța de judecată nu au examinat și pronunțat într-un termen proxim conform dispozițiilor legale.

Respectiv, acțiunile organului de urmărire penală, apoi a instanței, dar nefondate, nemotivate și disproporționale, au dus inevitabil la tergiversarea examinării cauzei penale inițial în faza urmăririi penale, apoi și mai exagerat în faza examinării în fond, iar ulterior și în instanța de apel.

La etapa examinării cauzei în instanța de apel, a decis deja renunțarea la apel, deoarece, tergiversarea în continuare a examinării cauzei ducea la întinderea termenului de la care urma să înceapă executarea sentinței și curgerea termenului de probă acordat de instanță și în final stingerea antecedentului penal în temeiul art.110 Cod penal, potrivit căruia antecedentul penal se calculează din momentul rămânerii definitive a sentinței.

Aflarea condamnatului în condițiile termenului de probă prevăzut de art.90 Cod penal în cazul liberării condiționate înainte de termen, plasează condamnatul într-o situație nefavorabilă și foarte dificilă pentru inculpat și condamnat.

Reclamantul a invocat că a fost influențat psihic, pe perioada arestului, cât și a derulării urmăririi penale, luând în considerare tergiversarea excesivă a examinării cauzei.

Din cauza tergiversării examinării cauzei, generată de activitatea insuficientă a instanțelor de fond și apel, neexaminarea și neluarea în considerație a poziției motivate a părții apărării referitor la nemotivarea încheierilor de aplicare a măsurilor preventive, a suferit prejudiciu moral enorm.

Iar mulțimea de cereri și propuneri motivate a părții apărării, doar evidențiază aportul pozitiv al apărării de a nu tergiversa examinarea cauzei și dimpotrivă, aportul negativ al instanțelor.

Astfel, prin neexecutarea obligațiilor prevăzute de lege, statul a adus un enorm prejudiciu moral, inclusiv prin simplul fapt, că reclamantul ca cetățean a pierdut siguranța în stabilitatea și bună diligență în vederea asigurării de către guvernare a executării în tocmai a legilor și altor acte normative.

Instanța de judecată a aplicat legal măsurile preventive, dar total nemotivat și în final nejustificat și disproporțional.

Anume acest comportament total nemotivat al instanței de judecată ce ține de măsurile preventive și de neînțeleș de fixare a 13 ședințe de judecată, dintre care doar una lucrativă și necesară, având în vedere că s-a examinat cauza într-o procedură simplificată de tot, nu era nevoie, arestarea sa, fapt ce doar a dus la tergiversarea examinării cauzei penale, având în vedere că cel puțin 160 zile arest și arest la domiciliu a ținut acuzarea și apărarea într-o luptă procesuală inutilă, provocată de înaintarea demersurilor acuzării de arestare, contestarea vehementă de apărare și ca consecință sustragerea ambelor părți de la organizarea examinării cauzei în fond într-o singură ședință de judecată, cu tot cu pronunțarea sentinței.

Recunoașterea reclamantului în calitate de învinuit și condamnat în situația evidentă a unei bănuieli rezonabile recunoscute necondiționat fără a fi necesar efectuarea măsurilor procesuale de urmărire penală și de judecare a cauzei suplimentare și costisitoare și în final examinarea cauzei într-un termen de 2 ani 5 luni și 29 zile cu fixarea doar în prima instanță a 13 ședințe de judecată în situația în care în final s-a examinat cauza doar în o ședință lucrativă și necesară; măsurile preventive și reținerea legală, dar nejustificată, nemotivată și disproporțională aplicate reclamantului, reprezintă o ingerință disproporțională față de scopul legitim urmărit, pentru că nu au fost necesare și justificate.

Ca consecință, examinarea definitivă a cauzei în termen de 2 ani 5 luni și 29 zile, în loc de 3 luni de zile rezonabile - constituie tergiversarea examinării cauzei de 10 ori cel puțin.

La fel, prin aplicarea măsurilor preventive arestul nejustificate, iarăși excesiv

și nejustificat de mari, i-a fost încălcat nejustificat dreptul la circulație, dreptul la libertate, dreptul la muncă.

Suferințele fizice, au survenit și ac urmare că a fost deținut nejustificat și excesiv timp de 59 de zile în condiții degradante în Penitenciarul 13 în condiții degradante (spațiul extrem de mic în celulă, condițiile de igienă precare, uscatul hainelor în celulă, instalarea paturilor lângă blocul sanitar etc.)

Reclamantul a susținut că a fost expus suferințelor fizice fiind deținut în penitenciar nejustificat și excesiv de mult.

Reclamantul a solicitat constatarea faptului încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei penale, încasarea de la bugetul de stat al Republicii Moldova, a sumei de 100000 lei cu titlu de prejudiciu moral și cheltuielile de judecată pentru asistența juridică în sumă de 6500 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 17 mai 2022, cererea de chemare în judecată depusă de Simion Ștefan, a fost respinsă ca fiind nefondată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că perioada efectivă de examinare a dosarului în Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani a fost de 6 luni, 28 zile: 07.06.2019-03.10.2019 (3 luni, 26 zile); 10.10.2019-25.11.2019 (1 lună, 15 zile); 07.02.2020 - 24.03.2020 (1 lună, 17 zile), și la Curtea de Apel Chișinău (1 an, 2 luni, 12 zile): 18.05.2020 (ulterior stării de urgență) - 16.12.2020 (6 luni, 28 zile); 08.02.2021 -21.09.2021 (7 luni, 13 zile). Total 1 an, 9 luni, 8 zile.

Totodată, ședințele de judecată au fost amânate pentru a asigura prezența părților.

Instanța a conchis că nu există careva motive de tergiversare a examinării cauzei, or, însăși respectarea întocmai a procedurii din partea instanțelor de judecată naționale, cu asigurarea respectării drepturilor participanților la proces, nu poate fi privită drept tergiversare a examinării cauzei.

La caz, perioada de referință nu depășește limita rezonabilității pentru astfel de categorii de cauze.

Instanța a ținut cont de complexitatea cauzei, comportamentul părților, de sarcina lunară a fiecărui judecător din cadrul instanțelor de judecată și de contextul pandemic perindat pe parcursul examinării cauzei, se atestă că autoritățile judecătorești au acționat cu bună-credință, cu o suficientă diligență, au întreprins toate măsurile necesare în vederea examinării și soluționării obiective și sub toate aspectele a cauzei civile.

Astfel, a oferit părții apărării toate pârghiile legale în vederea exercitării dreptului la apărare, admitând inclusiv cererea de conexare a celor două cauze penale, în interesul exclusiv al inculpaților, pentru a adopta o singură sentință de condamnare.

Conexarea cauzelor a condus la consumarea a noi termene de judecată, dar aceasta a avut loc, la fel, la cererea părții apărării.

Instanța de fond a reținut că la caz nu se atestă din partea instanțelor judecătorești acțiuni de tergiversare a termenului rezonabil de judecare a cauzei, o dată ce participanții procesului au cerut să dispună pe măsură de realizarea drepturilor lor procedurale, instanța de judecată deținând obligația pozitivă de a nu împiedica și respectiv de a crea condiții egale pentru toți participanții la proces pentru realizarea deplină a acestor drepturi, pornind de la respectarea principiului egalității armelor.

Nefiind de acord, cu hotărârea primei instanțe la 18 mai 2022, avocatul Sergiu Balaban, în interesele apelantului Ștefan Simon, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 17.05.2022, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii instanței de fond, și emiterea unei noi hotărâri privind admiterea integrală a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2022, s-a respins apelul declarat de Ștefan Ștefan și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 17 mai 2022.

La 09 decembrie 2022, Ștefan Ștefan, reprezentat de avocatul Balaban Sergiu a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2022, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii instanței de fond, și emiterea unei noi hotărâri privind admiterea a acțiunii.

Ca temei de drept al recursului a invocat prevederile art. 432 alin.(2) lit. a) și c) și alin.(4) Cod de procedură civilă.

În motivare a invocat că, nu este de acord cu soluția instanței de apel, fiind neîntemeiată și adoptată cu încălcarea normelor de drept material.

Recurentul a susținut că din momentul pornirii urmăririi penale și până la emiterea deciziei instanței de apel a durat 2 ani 5 luni și 29 zile, iar acest termen a cauzei doar în 2 instanțe este unul prea mare. Perioadă în care a fost deținut în stare de arest legal, dar total nemotivat și absolut inutil.

Pe parcursul derulării procesului a avut un comportament decent, a colaborat cu acuzarea și instanța de judecată și a acceptat cele mai minime proceduri judiciare pentru anume examinarea cât mai rapidă și simplă a cauzei.

Tergiversarea examinării cauzei a avut loc prin procedura de deliberare, pronunțare a hotărârii, publicare pe pagina oficială și în final înmânarea către condamnat a soluției instanței, procedură ce a durat din 04 martie 2020, când a avut loc unica ședință lucrativă de examinare a cauzei - și până la 02 iunie 2020, când a recepționat sentința.

Respectiv, acțiunile nefondate, nemotivate și disproporționale, atât a organului de urmărire penală cât și a instanței de judecată au dus la tergiversarea examinării cauzei penale.

Instanțele investite cu judecarea fondului greșit au stabilit că la caz, cauza penală a fost examinată într-un termen rezonabil.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs reține că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 29 septembrie 2022.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit informației de la fila dosarului 148, instanța de apel a comunicat recurentul decizia motivată la 29 noiembrie 2022.

Cererea de recurs a fost declarată la 30 decembrie 2022, deci, se încadrează în termenul prevăzut de art.434 Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 09 ianuarie 2023, Curtea Supremă de Justiție a comunicat intimatului recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii (f.d.107).

La 13 ianuarie 2023, Ministerul Justiției a recepționat contra semnătura corespondența, fapt confirmat prin avizul de recepție (f.d.164).

Până la data examinării referinței, intimatul nu a manifestat opțiunea de a depune referință.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Referitor la alegațiile invocate în recurs se constată că instanța de apel s-a pronunțat asupra acestora, dând un răspuns argumentat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages

Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Simion Ștefan, reprezentat de avocatul Balaban Sergiu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Simion Ștefan, reprezentat de avocatul Balaban Sergiu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Victor Burduh